

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z wniosku A. N.
przy uczestnictwie R. N.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi wnioskodawczyni
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
postanowienia Sądu Okręgowego w Nowym Sączu
z dnia 14 października 2015 r., sygn. akt III Ca 542/15,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni A. Nowak złożyła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowy z dnia 14 października 2015 r., zapadłego w sprawie o zniesienie współwłasności samochodu osobowego. Postanowienie to zapadło w wyniku wniesienia apelacji przez wnioskodawcę od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 23 czerwca 2015 r. Zaskarżeniem objęto część postanowienia Sądu Okręgowego, w której oddalono apelację wnioskodawczyni (tj. pkt 2 tego postanowienia).

Skarżąca stwierdziła, że postanowienie to jest sprzeczne z art. 197 k.c., art. 224 k.c. w zw. z art. 295 k.c. i w zw. z art. 206 k.c., a ponadto z art. 373 k.p.c.,

art. 386 § 4 k.p.c. i art. 233 § 2 k.p.c. Skarżąca poniosła szkodę w wysokości 58.600 zł, a na kwotę tę składa się suma 7.000 zł tytułem wartości jej udziału w wysokości $\frac{1}{2}$ w rzeczy wspólnej oraz suma 51.000 zł stanowiąca wynagrodzenie za korzystanie przez uczestnika z samochodu z wyłączeniem wnioskodawczyni.

Według skarżącej, nie było możliwe zniesienie lub uchylenie zaskarżonego wyroku orzeczenia w drodze innych środków prawnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z treści skargi wynika, że objęte nią zostało rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 14 października 2015 r. W skardze tej stwierdzono bowiem, że postanowienie to zostaje „zaskarżone w części, w której Sąd oddał apelację” (s. 1-2 skargi; art. 424⁵ § 1 pkt 1 k.p.c. W pkt 2 zaskarżonego postanowienia oddalono apelację wnioskodawczyni od rozstrzygnięć zawartych w pkt II, III, IV zaskarżonego postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 23 czerwca 2015 r. W pkt II tego postanowienia zasądzono od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczyni kwotę 1820 zł tytułem spłaty oraz kwotę 416 zł wynagrodzenia za korzystanie z pojazdu (po zmianie pkt II tego wyroku w pkt 1b wyroku z Sądu Okręgowego z dnia 14 października 2015 r.). Oznacza to, że skarżący podnosi, iż zaskarżone w tej części postanowienie Sądu Okręgowego pozostaje sprzeczne z art. 197 k.c. i art. 224 k.c. w zw. z art. 197 k.c. i art. 224 k.c. w zw. z art. 225 k.c. i w zw. z art. 206 k.c. Zdaniem skarżącego, sprzeczność kwestionowanego rozstrzygnięcia, zawartego w pkt 2 wyroku, z treścią art. 197 k.c. polega na błędnej wykładni i niezastosowaniu wynikającego z niego domniemania równości udziałów współwłaścicieli w rzeczy wspólnej (samochodzie osobowym, będącym przedmiotem zniesienia współwłasności). Skarżący kwestionuje też brak podstaw do zasądzenia na rzecz wnioskodawczyni wynagrodzenia za korzystanie pojazdu z wyłączeniem współwłaścicielki.

Nie jest uzasadniony zarzut rażącego naruszenia art. 197 k.c. Szersze ustalenia Sądu Okręgowego świadczą o tym, że istniały wystarczające podstawy do stwierdzenia, iż udział wnioskodawczyni w spornym samochodzie osobowym mógł wynosić 13/100 części. Należy podzielić stanowisko tego Sądu, że sam fakt ujawnienia w ewidencji pojazdów mechanicznych informacji o właścicielu pojazdu

nie decyduje jeszcze o prawie własności w rozumieniu przepisów prawa cywilnego (art. 140 k.c.), a na pewno nie przesądza o istnieniu i wielkości udziałów we współwłasności pojazdu.

Sąd Okręgowy trafnie przyjął i umotywował, że w świetle ustaleń dokonanych w sprawie (dotyczących relacji między współwłaścicielami samochodu przed i po śmierci S. H.) nie powstało na pewno zobowiązanie uczestnika postępowania (współwłaściciela samochodu) do zapłaty na rzecz wnioskodawczyni (współwłaścicieli) wynagrodzenia z tytułu wyłącznego korzystania ze wspólnego pojazdu. Jednocześnie Sąd Okręgowy trafnie zauważył, że zmianie zawartego w tej kwestii rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji sprzeciwia się regulacja zawarta w art. 384 k.p.c. (s. 7 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Skoro brak było podstaw do stwierdzenia, że zawarte w pkt 2 zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcie nie stanowiło oczywistego, rażącego naruszenia prawa w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia złożonej przez wnioskodawczynię do rozpoznania (art. 424⁹ k.p.c.).